

Sovy na Kondorech

Srub v Ježené 10.-12.10. 2015

V pátek jsme se vlakem vydali do Rantířova. Cestou přes svatého Antoníčka nás zdržel Jílovec Maďal, nemohli jsme dál, dokud na něm byl poslední kaštan. Možná proto se nám cestou na srub malinko setmělo a i přes to, že je to už naše třetí návštěva, tak jsme bloudili ve zdejších hlubokých a temných hvozdech. Ale díky naší skvělé orientaci jsme brzy objevili srub, ve kterém nás už očekával Hači s roztopeným krbem a dovezenou vodou. Po ubytování si děti namázli chleba s paštikou, zahrálo se na kytaru a pár her a hurá na kutě.

Ráno zahájil Kika v 6:00 slovy: "Hajnej, mě se chce čurat". Poté následovalo procesí, a jelikož už nikdo neusnul, musel být po hodině k velké nelibosti vedoucích vyhlášen budíček. Po sladké snídani jsme se rozdělili do družin Wizardi pod vedením Štěpy a Nevímové pod vedením Víti. Celé dopoledne probíhalo klání v různých soutěžích a hrách. Zatím co jsme soutěžili, se Šali pokoušel roztopit venkovní kamna a když se po dvou hodinách rozestoupil dým, byl oběd hotov.

Po obědě jsme vyrazili prozkoumat zkratku, abychom v neděli nebloudili. Nad mlýnem jsme objevili nádherný remízek a v něm jsme si zahráli na schovku a boj o vlajku. Abychom zpátky nešli s prázdnou, tak děti s „nehranou radostí“ dotáhly bukové větve. Po nekonečném naléhání Štěpy jsme si šli kopnout do míče, a ti co nesnáší fotbal víc jak děláni dřeva, šli pořezat větve, co jsme přinesli. Poté jsme obnovili síly buchtami od maminek a šli vyrábět cancátka.

K večeři byly vrtule s grankem bohatě sypané krystalem, protože ten kroupe nejvíc. Pak začal hrát Hajnej s Víťou na kytaru, pár odvážlivců je poslouchalo a ostatní šli se Šalim na noční procházku. Těch divočáků co jsme slyšeli, se snad do toho lesa nemohlo ani vejít. Mezi večerkou a budíčkem ještě Víťa, Hajnej a Šali provedli zápis do osadní kroniky.

Ráno si Šali přivstal, aby roztopil kamna a polévka k snídani byla včas. Jelikož snídaně byla až po sbalení, měl času dostatek. Dostat spacák do obalu a pak ještě do batohu byl skoro stejně velký problém, jako najít ten obal. (Honzíku už se našel, měl ho Jiřík, ale ten za to nemohl, protože batoh mu balil Kukín a ten se u toho tak vyčerpával, že už nezvládl sbalit svůj batoh, protože se mu roztrhla igelitka na boty a tak ani nesnídal.) Po snídani následovalo mytí nádobí, úklid ve srubu a rovnání dřeva. Vše probíhalo podobně jako s těmi batohy akorát u toho ještě všem byla zima. Po desáté dorazilo auto pro batohy a Hači zamknout srub. Přestože měl sebou děti, tak než všechny ty mříže, petlice, rozpěry a okenice usadili, tak uběhlo půl hodiny (být zlodějem tak mě to odradí i kdybych měl klíče). Pak jsme se rozloučili a Šalimu došlo, že už je mu bez bundy taky zima. Hači je prostě pohodář, a za malou chvíli už nic nebránilo vyrazit.

Jelikož jsme cestu okoukli den předem, nemohlo nás nic zaskočit. Tentokrát to bude opravdu tak, jak Šali už tolikrát sliboval: "Příště už na vlak nepoběžíme". Cestou jsme potkali dva hledače s detektory kovu. „Támhle jsou vojáci a hledají to, no ty vzácný houby no, jak se to menuje ty lanýže“. „Dobrý den, je tu něco?“ „Všude něco je, děti.“

Dále kolem mlýna, kaštany zákaz, přes potok a přes suchý náhon a do kopce ke štolám.“ A co je to ten štol“ ptá se Honzík. „Je to ta štola.“ „Jéé já to našel támhle je to štole.“ Od štoleho k hájovně, kaštany zase zákaz, dále už to dobře známe, kolem lesa a pak přes pastviny do Rounku. „Au ten ohradník kope, v pátek nekopal a támhle se pase kráva. A proč je tam jenom jedna?“ „ Protože všechny ostatní sežrala a už podťe.“(Asi to tak bylo, ani si nás nevšimla). Čas máme tak se ještě chvilku může hrát na elektriku. A jsme v Rounku, na vlak 500 metrů, tak si Šali dovolil vyhlásit svačinu. Už bylo na čase, s vysočinou jsme se dostali na vrchol. A hurá pro lístky. Nastupujeme do vlaku a Šali si oddechl, kletba byla zlomena a kdo tam byl, tak to ví a kdo ne, tak věřte nebo ne, že na vlak jsme NEBĚŽELI.